

Kristus majestatis.
Ranem kirke.

Schrøder

Tre andre skulpturer er nærmest dekorative hoder, og den femte er en overdekning for et lite, rundbuet vindu, smykket med et relieff, som minner sterkt om en vindusoverdekning som nå står i Domkirkens steinsamling. Alle disse skulpturene er fra ca. år 1100.

Ellers har kirken en alternisje på hver side av korbuen, og de synes å være velbevart under pussen. Den nordre nisjen ser endog ut til å ha en del av alteret i behold.

Altertavlen er fra 1670-årene og er meget rik, vakker og velbevart. Det øvrige inventar er av nyere dato, 1880—1890-årene, og er sterkt preget av denne tiden. Vi vet at det i sin tid har vært fremkalt en del kalkmalerier i kirken, men de er bare blitt pusset inn igjen. Det er å håpe at de framleis er der og lar seg fremkalle på nytt, og om det er mer av gammel utsmykning som kan komme for dagens lys.

Kan man få banket av pussen og kanskje en del av den gamle arkitektur igjen kommer fram, er det ikke tvil om at man her vil få et sjeldent verdig og fint kirkelig monument bragt til live igjen.

ET STREIFTOG GJENNOM INNHERREDS HØGFJELSELSDORADO

Av Erik Skjerven.

Det lysner av dag. Morgenvinden feier isende framover vidda. Snørøyken driver som et florlett slør ut over kanten av snøkammene. Solstrålene titter såvidt fram og får snøkrystallene til å stråle i alle regnbuens farger under den dypblå morgenhimmelen. Skyggene under kammen blir mindre og mindre. Her nede i krattskogen sitter harepus og stryker seg tankefullt nedover framlabbene, blunker litt mot sola, krøker seg godt sammen og sitter — ja han gjør simpelthen ikke noe annet — enn å sitte og glo tomt ut i lufta.

Da, med ett braser det i snøen. Skrekkslagen, om dog en smule nysgjerrig, piler harepus inn i krattskogen. Hva var dette?

To menneskeskapninger ligger langflate oppover bakken. Under høylydt stønn siger de oppover meter for meter, svetten siler nedover og sekkene på ryggen synes hvert øyeblikk å skulle vippe dem ned i dalen igjen. Men opp kommer de da.

La oss med harepus sin nyfikenhet følge disse menneskene på deres vandring inn til der hvor den store ensomhet hersker.

På toppen åpner fjellheimen seg vidt innover til alle kanter. Ogndalen nedover mot Steinkjer synes nå så latterlig liten. Vårt siste overnattingsted, den koselige Mok gård, er forlengst forsvunnet nede i bakkehellet. Her er større perspektiver. De tindrende hvite fjellmassene bygger seg på hverandre — høyere og høyere. Rett fram ligger Skjækerfjellene, tunge og ruvende. Løismund-

hatten skyter helt opp i det store intet der den forsvinner i skyene. Fram for det hele ligger Skjækervannet. Den hvite isflaten snor seg inn mellom fjellene. Bare i elveøset bruser vannmassene fram og hvirvler nedover dalen i hissige stryk. Ve den vandringsmann som drister seg til å vade her. Nå, med list og lempe — kommer man langt, tenkte våre to følgesvenner der de møysommelig kravlet over dammens morkne stokker.

Og så bærer det rett mot hjertet av Skjækerfjellene. Fjellsidene skyter rygg. Snøen gjør seg hard og umedgjørlig. Vinden uler isende imot gjennom skaret på toppen. Fjellpanoramaet på den andre siden er likevel belønning nok for slitet. De hvite jettene synes formelig å ta ryggtak der de skyter rett opp mot det blå. Fjellmassivet med det lappiske navnet Steuker danner tyngden i bildet. Størst inntrykk gjør likevel Sockertoppen der den river seg løs fra Steukers forpartier. De stupbratte fjellsidene og den skarpe toppen avviser demonstrativt enhver tanke på oppstigning.

Ellers ligger vidda foran oss øde og jomfruelig til alle sider. Mot sydøst bærer det — opp og ned i det snøkledd bølgelandskapet. Akkurat som sola sender sitt siste kjølige skinn på toppene, bærer det nedover mot Væren. Nede ved Straadøla merker vi igjen spor etter sivilisasjonen. En hengebro over elva gir en uvegerlig følelsen av å ligge i ei hengekøye.

På Sve gård ble vi møtt av den godsligste toller vi til dags dato har truffet. Om vi kunne få overnatte? Jo da, riktig nok er her fullt på forhånd, men plass skal det nok bli. Og det ble det. Den vanlige passiar utover kvelden artet seg som et uforglemmelig møte med en fjellets mann.

Næste dag bærer det så videre. Kursen legges langs grensen sydover. Landskapet er preget av små åser med et utall av idylliske småvann innimellom. Her og der dukker enkelte furumoer fram.

Et sted stanser vi. Det er ved Bredvannet. Og nå gjør vi et morsomt eksperiment. Vi simpelthen skrur tiden tilbake.

Det er en solklar vårmorgen 1008. Bølgene slår dovent opp på stranden. Et markert nes stikker ut i sjøen. Morgenstillheten her oppe i ødemarken brytes plutselig av en underlig lyd. Det er som metall slås mot metall. Jo, riktig, det er to menn i alvorlig kamp

Skjækervatn.

Hans Haug

— en kamp med livet som innsats. Men hvorfor streber de da hverandre etter livet? Vi er uforvarende dumpet opp i et av vår histories største kjærlighetsdramaer. Kvinnen er dessverre avskåret fra å falle gråtende mellom de kjempende. Hun, Helga den fagre, sitter mange mil i vest, helt ute på Island og gråter. Det er den staute Gunnlaug Ormstunga som krysser klinge med Skalde-Ravn.

For en kort stund siden kom sistnevnte med følge opp Verdalen, forbi Sandviken, med kurs over fjellet mot Sverige. Men knapt hadde han begynt oppstigningen, før han ble innhentet av Gunnlaug Ormstunga. Denne hadde ridd i et strekk fra Lade og hesten var nå fullstendig sprengt under ham.

Der hugger Gunnlaug til Ravn over leggen så bare benpipene stikker fram. Denne lener seg mot en stubbe. Svetten perler nedover den likbleke pannen. Gunnlaug lar sverdet synke, snur seg og går ned til vannet. Han fyller vann i hjelmen sin, går opp til Ravn og rekker ham vannet. Men hvast litt. Det blinker i stål, et slag og der spruter blodet nedover ansiktet til Gunnlaug. Han vakler og tørker blodet fra øynene. Dermed begynner siste akt av dramaet.

Et øyeblikk senere ligger Ravn — livløs. Den siste ordentlige holmgang i Norges historie er slutt.

Dermed fortsetter også vi vår vandring, ned til Sandviken fjellstue ved den idylliske Innsjøen. Fjellstue er tydeligvis en høyst misvisende betegnelse på dette pensjonatet. Her går jo allfarveien og våre overnattingsjanser syntes lik null. Men Innsmoen like nedenfor viste seg ikke bare å være veivokterbolig, men også et ypperlig overnattingssted. Kona var typen på en ekte, god hybelvertinne.

Neste morgen bærer det så raskt over tregrensen. Innsjøen forsvinner som en liten hvit tarm dypt nede i dalen. Vi setter kursen henover vidda mot Mærraskarfjell. Her inne passerer vi rutas mest idylliske tjern. Langt og smalt snor det seg innover mellom bergskortene. En liten reinsflokk flyter over den hvite snøflaten, forsvinner for straks etter å titte nyfikent ned på oss fra nærmeste høydedraget.

Men videre — oppover siden av Mærraskarfjell siger vi. Huff, her begynner den isblå skaresnøen. Vi foretrekker å bære skiene. Stavene er gode å ha, rene ispiggene. Så har vi selve Mærraskaret nede under oss. Skal vi også nå et lite øyeblikk skru tiden tilbake?

Det er en frostkald høstdag. Året er allerede så langt framskredet at nysnøen ligger langt nedover fjellsidene. Men i dag er her ingen stillhet lenger. Nede i skaret høres skarpe kommandoer på bredt svensk. Trompetstøt skjærer gjennom larmen. Det knirker i hjul og seletøy. Hester pruster dypt så dampen gyver. Ut av skaret og nedover vidda velter en kjempemessig slange av soldater med hester og utstyr. Kolonnen blir lenger og lenger. Så mange mann har det aldri vært her før. Det kan sies med sikkerhet, for det er general Armfelt som med bortimot ti tusen mann rykker inn i Norge. Ja, nå kan de bare begynne å skjelve i buksene i gamle Trondhjem.

Dette stedet langt ute i ensomheten var altså innfallsporten for nevnte feltherre i 1718. Mesteparten av denne stolte hær så aldri Sverige mer.

Nei, nå vil vi ha en real høyfjellsoppstigning. Vi setter kursen mot toppen av Kjølhaugan. Men først tar vi oss et solid måltid. Så setter vi skiene og oppakningen igjen inne mellom noen steinblok-

Mot toppen av Kjølhaugan.

Hans Haug

ker. Stavene må vi ha, hvis vi ikke vil klore oss fast med neglene i blåisen.

Først passerer vi et belte av steinblokker og fjellskrenter. Her er nesten snøbart. Så kommer vi opp i en isørken. Her og der ligger sammenblåste snøfonner oppover. Der er det best å gå. Selv stavene biter ikke på den speilblanke isen. Underlig er det å se hvordan isformasjonene formelig eser ut over fjellskrentene. Endelig blir vi ikke bedratt lenger — nå er vi på den absolutte toppen. Og hvilken utsikt.

Fra Steuker i nord, forbi de store sjøene i øst, fram over flate vidder ned mot Storlien og til Sylplataet i sør er det et eneste øde.

Nesetippen får bli nokså hvit i snoen før vi river oss løs og jogger nedover — og det går lett. Ned til skiene og så videre ned mot dalen. Her går det litt for lett. Men merkelig nok er alle lemmer hele likevel da vi kommer ned til Færen.

Her skulle da påskeaften feires. Stedet, Sulåmoen turiststasjon, er som skapt til dette. Og det ble fest.

Før vi forlater stedet, trenger vi å gi vertinnen hederlig omtale.

Turens siste etappe gikk i det obligatoriske påskeregnet med slaps, skodde og herlig bakglatte ski. Snart åpnet Stjørdalen seg foran oss og ikke lenge etter entret våre to følgesvenner toget på Meråker stasjon.

Målet var nådd. En herlig påske var over, og vi dro hjem for å hvile ut.

To høgskolestudenter, Erik Skjerven og Hans Haug, ba før påske om forslag til en skitur langs grensen i Nord-Trøndelag. Ruta ble gitt og karene drog i vei. Da de kom hjem, syntes de turen var så god at de *uoppfordret* sendte oss foranstående artikkel og fotografier. Slik skal det være. Redaksjonen takker for artikkelen og bildene og legger til et ønske om at disse studentenes eksempel må bli et følgeverdig eksempel for andre turgåere.

Sekretæren.

«Påskestemning».

Are Miltgård

HARKROKEN 16. DESEMBER 1952

Av Reidar Jørgensen

De skiftende styrer har vel alle forsøkt å minnes vår forenings stiftelsesdag, den 16. desember. Ved de mere runde tall ble det gjerne festmøter i store lokaler — mange innbudne og mange taler — møter vi minnes med stor glede.

Da foreningen fylte 65 år, den 16. desember 1952, innbød formannen og hans frue styret og funksjonærene til en meget hyggelig aften i deres vakre hjem, Harkroken, ved Ferstad. Det ble en aften som alle deltakere vil minnes i mange, mange år. Selvfølgelig ble det også da laget en sang, og denne synes jeg bør komme på trykk.

Sekretæren.

Mel.: Dypt i bondens ager..

14 glade fjellets menn

samlet er til fest igjen.

T.T. 65 år —

fært som tida går.

Ikke lov å skryt' i kveld,

skryte gjør vi likevel.

Formann' vår som er så vis

han skal ha vår pris.

Hytter gror som paddehatt

alle steds hvor du tar fatt —

turistan dæm kjæm i flokk,

kan'ke takk dæ nokk.

Hobby'n din er skinn og lær.

T.T. er din hjertenskjær.

Arne — med de høye mål

du skal ha en skål. —

Arne er en listig rev,

skaffer pæng' med munn og brev,

tusen her — titusen der,

klart vi har deg kjær.

Direktorat og hotellfond,

feriefond og bankelån —

hvem kan tigge uten skam?

Bare, bare h a m !

Visa er'ke slutt ennu,

Arne har ei prektig fru,

traver trofast som en kar

i hans foteſar.

Jamen tror jeg at hun kan

settes som hans l i k e m a n n.

Skål for T.T.s gode fé!

(Ikke fe, men fé)!